

Cristina DUMITRESCU

Plan detaliu

Livada de vișini sau Amputarea speranței

Se spune că mult timp după ce ți se amputează un picior, o mână, ele continuă să existe, într-un fel, pentru că încă le simți. Sigur că nu mai poți pași cu piciorul tăiat, că nu mai poți folosi brațul retezat, dar atâta vreme cât te dor, cât faci cărcei în pulpa dispare și ai furnicături în palma care nu mai e, totul e bine sau, să spunem, suportabil. Chiar împotriva evidenței, îți rămâne o speranță și atunci poți trăi ca om întreg. Nu știu cât durează automistificarea salvatoare, nimeni nu spune, atunci când vorbește despre această bizară manifestare a tuturor celor ce au

suferit astfel de operații, ce se întâmplă cu pacientul în clipa în care și subconștientul e silit să devină conștient: de amputare, de ireversibilitatea ei, de răvășitorul "niciodată de acum înainte..."

Sau poate că știu, după ce am văzut admirabilul spectacol "Livada de vișini" pus în scenă de Vlad Mugur la Teatrul Maghiar din Cluj. Dacă în toate montările anterioare - bune, rele, memorabile, uitabile - despărțirea eroinei de livadă era un trist (înduioșător, sfâșietor, patetic, nostalgic etc.) sfârșit de capitol, de această dată reacția de disperată neacceptare, de frică viscerală sugerează mai curând începutul de capitol, de viață. Viață fără șansa supraviețuirii, chiar dacă pare un nonsens. Intuim în cele doar câteva minute ale acestui magistral moment de teatru tot ce a însemnat existența lui Liubov Andreevna înainte de intrarea în scenă (în piesă), și mai cu

seamă ce va însemna după aceea. Înțelegem că ea - și, desigur, întreaga lume pe care o figurează - a putut trăi departe, a putut trăi fără rădăcini, pentru că undeva în lumea asta largă ele existau încă. Pentru că o mai dorea piciorul (în realitate, amputat demult), pentru că mai simțea furnicături în mâna ce-i fusese, în realitate, retezată dinainte. În spectacolul lui Mugur, drama este a acceptării (silite, sigur că silite), pentru că faptul în sine nu este decât un simplu necaz, orice proporții ar avea el. Devii cu adevărat infirm atunci când știi, atunci când ți se amputează nu un braț, ci speranța (spuneți-i autoamăgirea, dacă vreți, e tot una) de a mai putea pune vreodată degetul pe clapele pianului, de a mai putea mângâia, de a mai putea răsuci palma în gestul de lehamite, chiar de a mai ciocăni la o ușă închisă...

Teatrul Maghiar Cluj-Napoca, "Livada de vișini" de Cehov

Regia: Vlad Mugur. Decorurile: Helmuth Stürmer. Costumele: Lia Manțoc. Muzica: Iosif Herțea. Distribuția: Stief Magda, Kati Andoca, Lázár Gabriella, Csiky András, Bogdan Zsolt, Dimény Aron, Bíró József, Borbáth Julia, Orbán Attila, Kántor Melinda, Senkálzsky Endre, Hatházi András, Salet Lehel. Data premierei: 8 aprilie 1998.

